

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **D. H.,**
bytem X,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 81/11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2020, č. j. 028855/2020/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu Nymburk (dále jen „městský úřad“) ze dne 17. 4. 2019, č. j. MUNYM-070/31015/2019/Vos (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) ve výrokové části týkající se uložení správních trestů a nákladů řízení (výroky II a III) a ve zbývajících částech je potvrdil. Výrokem I prvostupňového rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že z nedbalosti porušil povinnost účastníka silničního provozu stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, podle které smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, když dne 18. 11. 2018 v 15:00 hodin jako řidič vozidla tovární značky M.B. reg. zn. X na silnici č. I/38 v obci Krchleby u domu č. 140 ve směru jízdy na Mladou Boleslav jel rychlostí 115 km/h, po odečtení povolené toleranční odchylky měřiče rychlosti ($\pm 3\%$) 111 km/h, tedy uvedeným jednáním překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více. Napadeným rozhodnutím byla žalobci za spáchaný přestupek uložena podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 7 000 Kč a dle § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání šesti měsíců.

2. Žalobce předně namítá, že byl postupem městského úřadu zkrácen na právu účastnit se ústního jednání ve věci přestupku. S odkazem na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, poukazuje na povinnost správních orgánů provést ústní jednání a umožnit obviněnému z přestupku osobně se účastnit projednání věci. Právo účastnit se jednání ve věci přestupku je esenciálním právem obviněného, přičemž obviněný má právo na osobní účast svého zmocněnce. První omluvu z ústního jednání zaslal žalobce s odůvodněním, že se má dne 27. 2. 2019 nacházet na pracovní zahraniční cestě. Městský úřad proto stanovil nový termín ústního jednání na den 18. 3. 2019. Z tohoto termínu se žalobce omluvil prostřednictvím svého zmocněnce, protože zmocněnec měl nařizeno ústní jednání na stejný den v Brně, tudíž se ho nemohl účastnit. Současně uvedl, že má zájem uplatnit své právo na obhajobu včetně účasti na jednání za osobní účasti zástupce, přičemž zástupci se nepodařilo zajistit substituci. Žalobce poukázal na rozsudek ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, ve kterém Nejvyšší správní soud zakotvil podmínky pro akceptaci omluvy z ústního jednání. Jedná se o včasnost omluvy, existenci důvodu znemožňujícího se dostavit na jednání o přestupku a věrohodné doložení důvodu omluvy. Žalobce je přesvědčen, že uvedené podmínky pro vyhovění žádosti o odročení jednání byly splněny. Městský úřad však druhou omluvu neakceptoval s odůvodněním, že pokud si žalobce zvolil zmocněnce až poté, kdy mu byl oznámen termín ústního jednání, měl si zvolit zmocněnce, který se jednání bude moci účastnit. Žalobce má za to, že je v jeho plné diskreci zvolit si zmocněnce a nemůže být ze strany správních orgánů jakkoli omezován. Skutečnost, že si zvolil právního zástupce, který se nemohl účastnit ústního jednání, nemůže být k jeho tíži.
3. Žalobce namítá, že provedení ústního jednání bez přítomnosti obviněného by mělo být výjimečné. Smyslem § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky je zajistit provedení ústního jednání, pokud obviněný nemá zájem se ho účastnit, případně se snaží opakovanými omluvami řízení paralyzovat. Nemůže jít o pouhé ulehčení procesní situace správních orgánů. Jelikož z jednání žalobce nelze dovodit snahu o obstrukční jednání, bylo provedení ústního jednání bez jeho přítomnosti projevem svévole městského úřadu, k čemuž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2016, č. j. 33 A 23/2015-44. Žalobce doplnil, že nebylo jeho úmyslem zdržovat správní řízení, o čemž svědčí zejména to, že do té doby vždy včas reagoval na každý úkon městského úřadu. Městskému úřadu nic nebránilo, aby nový termín ústního jednání sladil se zmocněncem

žalobce. Postup správních orgánů spočívající v neakceptaci včasné a důvodné omluvy je dle žalobce vážnou procesní vadou, která mohla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci.

4. O nezákonnosti postupu dle názoru žalobce svědčí i to, že městský úřad až na základě provedené svědecké výpovědi prap. E. S. dospěl k závěru o nadbytečnosti výsledku nstržm. T.. Nemohl tedy předem vědět, že nebude třeba provést výslech této svědkyně, která se z účasti na jednání omluvila. Konání jednání za dané situace v nepřítomnosti žalobce a této svědkyně považuje žalobce za nezákonné. Poukázal na to, že mu bylo znemožněno právo klást svědkům otázky.
5. Žalobce též namítá, že mu bylo postupem správních orgánů popsáním v žalobě odepřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v řízení před městským úřadem i v odvolacím řízení. Dále byl porušen čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje účastníkům správního řízení právo prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům před vydáním rozhodnutí. Konáním jednání v nepřítomnosti byl žalobce zkrácen též na právu označit důkazy na podporu svých tvrzení a klást svědkům otázky. Správní orgány si v rozporu s § 3 správního řádu nevyžádaly stanovisko žalobce. Dle žalobce správní orgány porušily zásady zakotvené v § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu.
6. Žalobce též nesouhlasí s argumentací žalovaného, pokud jde o absenci osvědčení o odborné způsobilosti policistky nstržm. Z. P. k manipulaci s měřícím zařízením. Podle žalovaného odborná způsobilost bez dalšího vyplývá z jejího pracovního zařazení, obdobně jako způsobilost úřední osoby k vydání rozhodnutí. Žalobce zastává názor, že nejde o obdobnou situaci ani podobnou činnost. Obsluha měřícího zařízení vyžaduje vyšší stupeň odbornosti. Městský úřad tak měl zajistit ověření odborné způsobilosti zasahující policistky. Vzhledem k chybějícímu osvědčení nelze vyloučit, že došlo k neodbornému zásahu, který způsobil chybné měření.
7. Žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Pokud by žalobci bylo umožněno účastnit se jednání, použil by na svou obranu důkazy a tvrzení, které by závěr o údajném spáchání přestupku žalobcem vyvrátily. Podle žalobce správní orgány bez důvodných pochybností neprokázaly, že předmětné vozidlo řídil v době měření rychlosti žalobce. Z předložených fotografií nelze určit osobu řidiče. Nebylo ani prověřováno, že vozidlo mohla řídit osoba odlišná od žalobce, která mohla mezi místem měření a místem, kde bylo vozidlo hlídkou policie zastaveno (vzdálené zhruba tři kilometry), z vozidla vystoupit. Existují tedy důvodné pochybnosti, zda žalobce řídil vozidlo v okamžiku měření. Žalobce má za to, že s ohledem na tyto důvodné pochybnosti mělo být přestupkové řízení zastaveno, neboť se nepodařilo prokázat spáchání přestupku. Žalobce poukázal na zásadu *in dubio pro reo* a nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11.
8. Žalobce dále namítá, že nebylo prokázáno naplnění materiálního znaku přestupku. Správní orgány naplnění materiální stránky přestupku neodůvodnily, a proto žalobce považuje napadené rozhodnutí v tomto směru za nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Předně konstatuje, že žalobní body jsou shodné s odvolacími námitkami. Dále poukazuje na to, že zmocněnci žalobce byl protokol o výslechu svědka zaslán dne 29. 3. 2019. Do vydání rozhodnutí na něj

nebylo zmocněncem ani žalobcem jakkoli reagováno. S odkazem na internetové stránky advokátní kanceláře zmocněnce žalobce žalovaný uvádí, že advokátní kancelář má tým o deseti právnících, kteří se mohli ústního jednání účastnit. Substituci plná moc udělená zmocněnci umožňovala. V podání ze dne 21. 2. 2019 žalobce osobní účast zmocněnce nežádal. Pokud zmocněnec žádal o odročení s odkazem na § 36 správního řádu, mohl a měl se v souladu s tímto ustanovením k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Žalobce měl již od 23. 1. 2019 kopii přestupkového spisu. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu neurčuje způsob vyjádření k podkladům rozhodnutí a nevyžaduje osobní přítomnost zmocněnce při seznámení s podklady.

10. Správní orgán nařizuje jednání pouze tehdy, pokud je to nezbytné ke zjištění věci nebo požádá-li o to obviněný. Ze spisu nevyplývá žádost o nařízení ústního jednání. Pokud se jednání nemohl účastnit zmocněnec, mohl se ho účastnit žalobce osobně. Nic mu též nebránilo navrhnout další důkazy a vyjádřit se písemně. I když fotografická dokumentace je ke zjištění věci dostačující, městský úřad přistoupil k provedení ústního jednání. Ze spisu plyne, že žalobce disponoval kopií správního spisu, obdržel protokol o výslechu svědka a byl vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Zůstal však nečinný. Žalovaný dále odkázal na výslech svědkyně. Doplnil, že z fotodokumentace je patrná registrační značka vozidla žalobce. Pokud bylo vozidlo měřeno přezkoušeným měřidlem, policisté měli vozidlo v dohledu, skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Ve vztahu k materiální stránce přestupku konstatoval, že žalobce jel rychlostí 115 km/h v obci v době, kdy se lidé vrací z práce. Uvedl statistiku úmrtí na silnicích a uzavřel, že se všemi znaky přestupku se městský úřad vypořádal na straně čtvrté a páté prvostupňového rozhodnutí, žalovaný tak učinil na straně šest a sedm napadeného rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce na výzvu soudu nevyjádřil nesouhlas, tudíž se má za to, že s tím souhlasí (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Z úředního záznamu ze dne 18. 11. 2018, č. j. KRPS-347528-1/PŘ-2018-010806-SVO, vyplývá, že téhož dne hlídka policie ve složení pprap. E. S., nstržm. Z. P. a nstržm. D. T. prováděla dohled a měření rychlosti na stanovišti v obci Krchleby u domu č. p. 140 a měřila vozidla jedoucí ve směru na Mladou Boleslav. V 15:00:28 hodin byla vozidlu tovární značky M. B. reg. zn. X naměřena rychlost 115 km/h v místě, kde je maximální povolená rychlost 50 km/h. Pprap. E. S. vozidlo, které řídil žalobce, zastavila v 15:03 hodin na silnici č. I/32 v obci Zavadilka u zastávky autobusu. Ze záznamu o přestupku, který obsahuje fotografii vozidla M. B. reg. zn. X s údaji o měření, plyne, že vozidlu byla dne 18. 11. 2018 v čase 15:00:28 hodin naměřena měřícím zařízením výrobní číslo 05/0139 v místě Krchleby u č. p. 140 s maximální povolenou rychlostí 50 km/h rychlost 115 km/h. Součástí správního spisu je ověřovací list č. 160/18 k silničnímu radarovému rychloměru AD9 C

výrobní číslo 05/0139 výrobce RAMET C.H.M. a.s. Kunovice vydaný dne 9. 8. 2018 s dobou platnosti ověření rychloměru do 8. 8. 2019.

13. Městský úřad obdržel dne 21. 12. 2018 od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „policie“) oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 74 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve kterém bylo uvedeno, že žalobce je podezřelý z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, protože porušil § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že dne 18. 11. 2018 v 15:00 hodin v obci Krchleby na silnici č. I/38 v ulici Boleslavská u domu č. p. 140 ve směru na Mladou Boleslav byla řidiči naměřena radarovým měřičem Ramet AD9C rychlost 115 km/h, po odečtení odchylky 111 km/h, v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Vozidlo bylo zastaveno v 15:03 v místě Zavadilka na silnici č. I/38 u zastávky autobusu. Žalobce se k podezření z přestupku vyjádřil tak, že nesouhlasí. Dle oznámení nebyl s vozidlem do jeho zastavení udržován stálý vizuální kontakt, rychlost naměřila nstržm. P.. Součástí správního spisu je též evidenční karta řidiče s celkem pěti záznamy o přestupcích spočívajících v porušení nejvyšší dovolené rychlosti.
14. Příkazem ze dne 16. 1. 2019, č. j. MUNYM-070-5912-2019-Kre, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, jehož se dopustil tím, že dne 18. 11. 2018 v 15:00 hodin na silnici č. I/38 v obci Krchleby u domu č. p. 140 ve směru na Mladou Boleslav jako řidič motorového vozidla tov. zn. M. B., reg. zn. X, jel po odečtení toleranční odchylky rychlostí 111 km/h, čímž překročil dovolenou rychlost v obci o 61 km/h. Tímto úmyslným jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu (v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h), když překročil rychlost v obci o 40 km/h a více. Žalobci byla za přestupek uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel v délce šesti měsíců. Příkaz byl žalobci doručen dne 19. 1. 2019.
15. Žalobce dne 23. 1. 2019 nahlédl do správního spisu. Současně mu byla pořízena jeho kopie. Dalšího dne podal žalobce odpor. Dne 1. 2. 2019 bylo žalobci zasláno do datové schránky vyrozumění o pokračování v řízení, vyrozumění o nařízení ústního jednání, předvolání na den 27. 2. 2019 a poučení, které bylo doručeno dne 11. 2. 2019 (do datové schránky se přihlásila oprávněná osoba). Městský úřad mimo jiné upozornil žalobce na možnost konání jednání v nepřítomnosti obviněného, pokud se nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu, na náležitosti omluvy z ústního jednání, na to, že k akceptaci omluvy nedochází automaticky, jakým způsobem lze akceptaci omluvy ověřit a na to, že v rámci jednání bude proveden výslech svědků. Žalobce byl poučen o právu vyjádřit se k podkladům dle § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že k využití tohoto práva mu městský úřad stanovil lhůtu 5 pracovních dnů od konání ústního jednání. Upozornil žalobce, že budou-li v závěru ústního jednání shromážděny podklady pro rozhodnutí, bude vydáno rozhodnutí, aniž by byl obviněný opětovně vyrozuměn dle § 36 odst. 3 správního řádu. Městský úřad předvolal k jednání svědky pprap. E. S. a nstržm. D. T..
16. Žalobce se dne 22. 2. 2019 omluvil z ústního jednání z důvodu plánované zahraniční cesty, kterou doložil oznámením o provedení platby dne 2. 2. 2019. Městský úřad oznámil dne 25. 2. 2019 žalobci změnu termínu ústního jednání na 18. 3. 2019 v 9:00 hodin a předvolal na něj svědky nstržm. D. T. a pprap. E. S.. Oznámení bylo žalobci doručeno dne 1. 3. 2019. Žalobce byl současně upozorněn, že pokud se k jednání nedostaví, může se s výpověďmi svědků a ostatními podklady seznámit do 5 pracovních dnů od ústního jednání.

17. Dne 13. 3. 2019 vyrozuměl zmocněnec žalobce městský úřad o převzetí zastoupení a požádal o odročení ústního jednání z důvodu kolize s nařízeným jednáním konaným ve stejný den od 8:30 u Policie České republiky v Brně. Zmocněnec žádal, aby bylo jednání nařízeno na jiný termín a žalobci byla dána možnost se k věci vyjádřit. Zdůraznil, že žalobce má zájem využít práva plynoucího z § 36 správního řádu a u všech úkonů chce mít přítomnou osobu zmocněnce jako svého právního zástupce. Zmocněnec předložil plnou moc udělenou žalobcem dne 13. 3. 2019, v níž žalobce souhlasil s tím, aby zvolený zmocněnec za sebe ustanovil zástupce. Dále městskému úřadu předložil anonymizovanou kopii předvolání obviněného (v němž zástupce není označen) ze dne 25. 2. 2019 Policií České republiky, Městským ředitelstvím policie Brno na den 18. 3. 2019 v 8:30 hodin a anonymizovanou kopii stížnosti proti usnesení zahájení trestního stíhání v téže věci, v němž je zmocněnec žalobce uveden jako obhájce obviněného.
18. Městský úřad zaslal dne 14. 3. 2019 zmocněnci žalobce přípis, v němž ho vyrozuměl o tom, že žádosti o stanovení nového termínu nevyhověl a ústní jednání spojené s výsledkem předvolaných svědků proběhne ve stanoveném termínu. Zmocněnec žalobce kontaktoval městský úřad v pátek 15. 3. 2019 přípisem zaslaným emailem v 18:54 hodin. Uvedl, že dotazem u městského úřadu zjistil, že nebude vyhověno žádosti o odročení ústního jednání. Informoval městský úřad, že se mu nepodařilo zajistit substituci a z důvodu požadavku žalobce, který si výslovně přeje osobní účast zmocněnce, by substituce nebyla možná. Současně uvedl, že zmocněnec žalobce onemocněl, a rovněž z tohoto důvodu se nemůže ústního jednání dne 18. 3. 2019 účastnit.
19. Z důvodu pracovní neschopnosti byla dne 15. 3. 2019 omluvena z ústního jednání nstržm. D. T.. Dne 18. 3. 2019 proběhlo ústní jednání bez přítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Městský úřad provedl dokazování oznámením přestupku, záznamem o přestupku s fotografií vozidla pořízeným měřicím zařízením, ověřovacím listem č. 160/18, úředním záznamem a výsledkem svědkyně E. S.. Svědkyně vypověděla, že dne 18. 11. 2019 prováděly s kolegyněmi P. a T. měření rychlosti v obci Krchleby. Viditelnost byla poměrně dobrá. Kolegyně P. jela služebním vozem Škoda Fabia, na kterém je umístěno měřicí zařízení AD9 C, vozidlo zastavila před domem č. p. 140 v obci Krchleby, svědkyně jela s kolegyní T. do obce Zavadilka, kde zastavily u autobusové zastávky ve směru jízdy na Mladou Boleslav, jde o nejbezpečnější místo pro zastavení vozidel. Vozidlo je odtud vidět dostatečně dopředu, neboť jde o úsek, před kterým je dlouhá táhlá rovinka, na které je vidět téměř až k odbočce na Jizbice. Kolegyně P. prováděla měření vozidel jedoucích v obci Krchleby u domu č. p. 140 ve směru jízdy na Mladou Boleslav a v případě překročení rychlosti hlásila radiostanicí typ vozidla, registrační značku, naměřenou rychlost a čas překročení. Po 15. hodině nahlásila vozidlo M. B. reg. zn. X, které jelo v obci Krchleby rychlostí 115 km/h. S kolegyní vystoupily z vozidla, svědkyně si stoupla k vozovce a vozidlo předepsaným způsobem zastavila. Domnívá se, že řidič byl ve vozidle sám, vzhledem k uplynulé době si nebyla jistá. Vyzvala řidiče k předložení dokladů, na základě předložených dokladů provedla lustraci osoby a vozidla. Sdělila řidiči, jakého se dopustil přestupku. Řidič uvedl, že s přestupkem nesouhlasí, důvod nesouhlasu neuvedl. Kolegyně T. stála opodál, sledovala průběh projednání. K dotazu uvedla, že vzdálenost mezi domem č. p. 140 v Krchlebech autobusovou zastávkou v obci Zavadilka je asi 2,8 až 3 km. K otázce ohledně uvedení časů v oznámení přestupku vypověděla, že když kolegyně nahlásí rychlost, o které ví, že nebude možné ji řešit na místě, při zastavování vozidla se podívá na hodinky, aby věděla čas zastavení vozidla.

20. Dne 27. 3. 2019 požádal zmocněnec žalobce o informaci o stavu správního řízení a zaslání protokolů o výsledku, případně dalších podkladů, které byly doplněny do spisu po nahlížení žalobcem. Správní orgán dne 29. 3. 2019 informoval žalobce o proběhlém jednání, výsledku svědkyně S. a o tom, že výslech D. T. nebyl proveden z důvodu nemoci. Pověřená úřední osoba uvedla, že jí byl předán spisový materiál a po jeho nastudování rozhodne o dalším procesním postupu ve věci, o kterém bude zmocněnec žalobce vyrozuměn. Současně byl jako příloha sdělení zmocněnci žalobce zaslán protokol o ústním jednání a výpovědi svědkyně Svobodové. Sdělení s připojenými podklady bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 31. 3. 2019.
21. Dne 17. 4. 2019 vydal městský úřad prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit nedbalostním porušením § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že jako řidič vozidla registrační značky 5L37762 jel po odečtení toleranční odchylky rychlostí 111 km/h, čímž překročil dovolenou rychlost v obci o 61 km/h. Žalobci byla uložena pokuta 7 000 Kč, zákaz řízení v délce šesti měsíců a povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Městský úřad v odůvodnění mimo jiné uvedl, že zmocněnec věděl již při přebírání právního zastoupení o termínu nařízeného ústního jednání a bylo jen na něm, jakým způsobem zajistí účast. Pokud nebyl schopen zajistit substituční zastoupení pro žalobce, neměl zastoupení přebírat. Uvedl, že zmocněnci byl na jeho žádost dne 29. 3. 2019 zaslán protokol o jednání a výpovědi svědkyně S.. Z výpovědi svědkyně Svobodové vyplynulo, že výslech nstržm. D. T. by nepřinesl žádné nové skutečnosti, neboť dle výpovědi svědkyně Svobodové stála opodál a pouze sledovala průběh projednání. Městský úřad vycházel z oznámení o přestupku, záznam o přestupku pořízeného silničním rychloměrem a z ověřovacího listu k záznamovému zařízení. Dále vycházel z úředního záznamu a výpisu evidenční karty obviněného řidiče. Dospěl k závěru, že žalobce naplnil všechny znaky přestupku.
22. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které k výzvě žalovaného doplnil dne 14. 6. 2019. Namítal, že správní orgán neakceptoval omluvu z jednání a odepřel tak žalobci právo účasti na ústním jednání. Dále namítal, že ze spisového materiálu ani prvostupňového rozhodnutí neplyne, že by součástí spisu bylo osvědčení pro policistku Pažoutovou k provádění obsluhy rychloměru, a proto by správní orgán neměl k naměřeným hodnotám přihlížet, neboť mohou být zkresleny neodbornou manipulací. Ani z výpovědi svědkyně Svobodové neplyne, že by policistka Pažoutová měla osvědčení pro provádění měření. Dále namítl, že z oznámení o přestupku plyne, že s vozidlem nebyl udržován stálý vizuální kontakt, na fotografii není totožnost řidiče patrná a žalobce nepotvrdil, že vozidlo v době měření řídil. Dle žalobce proto existují pochybnosti o tom, kdo vozidlo řídil v okamžiku měření, a proto by měl v pochybnostech správní orgán rozhodnout ve prospěch žalobce a přestupkové řízení zastavit. Policie neprověřila, že vozidlo mohla řídit jiná osoba, která si mohla po cestě do obce Zavadilka vystoupit bez toho, aby to policie zaznamenala.
23. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění konstatoval, že lze mít za spolehlivě prokázané, že se žalobce přestupku dopustil. Důkazní materiál je dostatečný a přesvědčivý a správní tresty byly uloženy na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce naplnil veškeré znaky přestupku, který je mu kladen za vinu. Žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech. O všech úkonech městského úřadu byl vyrozuměn a svá práva uplatnil, např. podáním odvolání. Ve vztahu

k druhé žádosti o odročení jednání poukázal na to, že žalobce měl dostatek času a měl možnost si vybrat zmocněnce, který ho bude mít čas zastupovat. Skutečnost, že si pět dnů před konáním ústního jednání zvolil zmocněnce, který v den podpisu plné moci věděl, že na uvedený den má již nařízené jednání v jiné věci, nelze klást za vinu městskému úřadu, který žalobce informoval o konání jednání s dostatečným časovým předstihem. Po celou dobu řízení se žalobce ani jeho zmocněnec k přestupku, a to ani písemně, nevyjádřili. Žalobce měl i přes neúčast zmocněnce možnost se ústního jednání účastnit. Dále uvedl, že zejména fotografií z radarového rychloměru bylo spolehlivě prokázáno protiprávní jednání žalobce. Na fotografii je zachyceno vozidlo M. B. reg. zn. X, kterému byla naměřena rychlost 115 km/h. Rychloměrem bylo zaměřeno právě na toto vozidlo. S ohledem na ověřovací list s dobou platnosti ověření do 8. 8. 2019 zde nejsou pochybnosti o naměřené rychlosti. Pokud by se manipulovalo s měřicím zařízením či došlo k chybě při měření, ke změření rychlosti by vůbec nedošlo. Při měření musí být zaměřovací bod na vozidle, do postavení kříže nemůže obsluha zasahovat. Ze snímku musí být zřejmé, jaké vozidlo je měřeno. Tato skutečnost je na fotografii patrna. Výsledek měření má žalovaný na základě tohoto listinného důkazu za jednoznačně prokázaný. Oprávnění policistky je zřejmé z jejího pracovního zařazení. Vozidlo pak bylo předepsaným způsobem zastaveno hlídkou policie, která vyzvala žalobce k předložení dokladů. Tomu odpovídá i oznámení o přestupku. Žalovaný shodně jako městský úřad dospěl k závěru, že žalobce po odečtení možné toleranční technické odchylky rychloměru (3 km/h) žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 61 km/h. Zasahující hlídka policie neměla žádný důvod žalobci jakkoli uškodit, žalovaný proto nemá důvod pochybovat o tvrzení zasahující kontrolní hlídky, která neměla zájem na věci a vykonávala pouze svou služební povinnost. Žalovaný se ztotožnil s městským úřadem, že bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, tedy překročil rychlost jízdy v obci o 61 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125f odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, jehož se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více. Tento přestupek je z důvodu nebezpečnosti pro život a zdraví lidí zařazen do bodového hodnocení řidiče, což vypovídá o tom, že nejde o „drobný“ přestupek. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, podle něhož je třeba spatřovat materiální stránku přestupku v porušení či ohrožení zájmu společnosti. Tím je zájem na dodržování pravidel v provozu na pozemních komunikacích a bezpečnosti provozu, který se promítá též v zákonné úpravě nejvyšší dovolené rychlosti v obci i mimo ni. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti bývá příčinou dopravních nehod s těžkými následky. V projednávaném případě jde navíc o frekventovanou silnici I. třídy, na níž je dodržování maximální dovolené rychlosti v obci pro bezpečnost provozu nezbytné. Materiální znak byl naplněn, neboť žalobce svým jednáním naplňujícím znaky skutkové podstaty přestupku porušil zákonem chráněný zájem na bezpečnosti silničního provozu, která je zajišťována pravidly silničního provozu. Městský úřad rozhodl na základě zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Bylo by tak nadbytečné provádět další důkazy. Žalobce v oznámení o přestupku ani v průběhu řízení před městským úřadem nenamítal, že vozidlo v místě měření neřídil. Doplnil, že změnil výrok městského úřadu z důvodu právní jistoty, kdy rozdělil výrok o uložení správních trestů a o nákladech řízení, které nejsou správním trestem.

Posouzení žalobních bodů

24. Žalobce předně namítal, že městský úřad nevyhověl žádosti jeho zmocněnce o odročení jednání a konal ústní jednání bez přítomnosti žalobce a jeho zmocněnce.
25. Podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci.
26. Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.
27. Co se rozumí náležitou omluvou, vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Ta vychází z předpokladu, že v omluvě musí být dostatečně konkrétním způsobem předestřen důležitý důvod, pro který není účast obviněného na ústním jednání možná, přičemž doložení důvodů omluvy je věcí toho, kdo se z jednání omlouvá. Zároveň musí být omluva učiněna bezodkladně, tedy musí být správnímu orgánu oznámena ihned poté, kdy vznikne překážka bránící v účasti na jednání (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012-25, ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014-25, ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015-20, či ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 140/2015-24). Ačkoliv se výše uvedené rozsudky vztahují k předchozí právní úpravě v § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), s ohledem na totožnou konstrukci možnosti konání ústního jednání v nepřítomnosti obviněného se plně uplatní i za stávající právní úpravy (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2019, č. j. 1 As 407/2018-56).
28. Správní orgány nevyhodnotily omluvu jako náležitou, neboť neshledaly, že by kolize zmocněnce s jiným jednáním v posuzované věci představovala dostatečný důležitý důvod.
29. Jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97, „časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání (procesních úkonů) zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro to, aby kterékoli již nařízené jednání (procesní úkon) bylo odročováno, neboť je na samotném zástupci, aby - bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného - nastalou kolizi podle své vůle a výběru řešil substitucí (§ 16, § 26 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Zásad spravedlivého procesu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) se proto nemůže dovolávat ten účastník řízení před obecnými soudy (jinými orgány veřejné moci), který, ač řádně a včas (§ 115 odst. 2 občanského soudního řádu) o jednání obecného soudu (jiného orgánu veřejné moci) uvědoměn, toto jednání zmeškal, a to pro příčiny tkvící v jeho nedostatečné procesní obezřetnosti nebo ten, kdo řádně a včasné uplatnění svých procesních práv zanedbal; totéž platí i v případech, spočívá-li nedostatek procesní aktivity či obezřetnosti na straně advokáta, jehož si účastník řízení před obecnými soudy (jinými orgány veřejné moci) zvolil a který za řádný výkon převzatého zastoupení zastoupením podle zákona a pravidel svého povolání odpovídá.“ V usnesení ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11, Ústavní soud doplnil: „Jestliže advokát stěžovatelky odpovídá za řádný výkon převzatého zastoupení, bylo nepochybně v jeho zájmu i v možnostech, aby stěžovatelce vysvětlil, že v případě kolize dvou nařízených jednání je jednou z možností řešení nastalé situace substituce, v případě

odmítnutí takové možnosti pak volba jiného advokáta, který by stěžovatelku v předmětné věci zastupoval.“ Z těchto závěrů vychází též judikatura správních soudů. V rozsudku ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 79/2016-24, Nejvyšší správní soud aproboval závěry správních orgánů a Krajského soudu v Ostravě, podle nichž „omluva zmocněnce stěžovatele z ústního jednání nebyla důvodná, jelikož již v době převzetí zastupování věděl, že se nebude moci jednání zúčastnit, a proto měl pro tento případ zajistit k zastupování jiného advokáta či některou z koncipientek. Nejvyšší správní soud uvádí, že zmocněnec stěžovatele odpovídá za řádný výkon převzatého zastoupení podle zákona a pravidel svého povolání a je zcela legitimní žádat využití substituce v případě, kdy zmocněnec již dopředu věděl, že stěžovatele nebude schopen při ústním jednání osobně zastupovat.“ Odkázal na výše citovanou judikaturu Ústavního soudu a doplnil, že „včasnost omluvy zmocněnce je nutno posuzovat nikoli s ohledem na to, kdy se o ústním v souvislosti s převzetím zastoupení dověděl zmocněnec sám (...), nýbrž je nutno ji posuzovat vzhledem k okamžiku, kdy byl na jednání řádně, tehdy ještě nezastoupen, předvolán stěžovatel (...). To je důsledek skutečnosti, že zmocněnec v řízení vystupuje jako alter ego účastníka řízení a spolu s přijetím zmocnění vstupuje do stavu řízení k danému okamžiku, včetně procesních úkonů dosud učiněných správním orgánem vůči jeho zmocniteli, jinak by jen změnou v osobě zástupce mohl účastník řízení kdykoli obnovit lhůtu, od níž se odvíjí posouzení včasnosti případné omluvy z plánovaného jednání.“

30. Soud se s ohledem na výše uvedené ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že omluva zmocněnce žalobce nebyla náležitá, resp. že kolize zmocněnce nepředstavovala důležitý důvod ve smyslu § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. V posuzovaném případě šlo v pořadí o druhou omluvu z ústního jednání. Z prvního jednání se žalobce omluvil z důvodu plánované zahraniční cesty, a to nikoli bezodkladně, ale s odstupem více než deseti dnů poté, kdy mu bylo doručeno předvolání k jednání (předvolání přitom nebylo doručeno tzv. fikcí). Žalobce věděl o probíhajícím řízení o přestupku (příkaz mu byl doručen dne 19. 1. 2019, dne 11. 2. 2019 mu bylo doručeno první předvolání k jednání), a měl tedy dodatečný časový prostor využít svého práva zvolit si zmocněnce. Jestliže žalobce, jemuž bylo doručeno druhé předvolání k jednání dne 1. 3. 2019, zmocnil až dne 13. 3. 2019 k zastupování v řízení advokáta, který v té době věděl o tom, že mu v účasti na nařízeném jednání brání kolize s jiným jednáním, bylo na něm, aby žalobce poučil o možnosti řešit nastalou situaci substitucí, pokud byl schopen ji zajistit, případně volbou jiného advokáta. Jestliže advokát, který odpovídá za řádný výkon převzatého zastoupení, zmocnění za této situace přijal, nelze jeho kolizi s jiným jednáním považovat za důležitý důvod omluvy. Podmínky konání jednání bez přítomnosti obviněného žalobce (resp. jeho zástupce) dle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky proto byly splněny. Městský úřad, který za této situace předmětnou žádost o odročení jednání neakceptoval, postupoval v souladu se zákonem a s výše uvedenou konstantní judikaturou a jeho postup nelze považovat za svévolný. Žalobce se proto nemůže dovolávat porušení práva na spravedlivý proces, neboť neúčast jeho zmocněnce při jednání byla důsledkem neobežřetného procesního postupu zmocněnce, jehož si zvolil, nikoli nezákonného postupu správního orgánu. Nadto lze dodat, že dle konstantní judikatury nelze považovat omluvu zástupce obviněného pro samotnou kolizi dvou jednání, za omluvu důvodnou. V souladu s § 16 odst. 2 zákona o advokacii je totiž úlohou advokáta v případě kolize dvou jednání podniknout takové kroky, aby se mu podařilo zajistit za sebe u jednání substituci. Teprve v případě, že se mu ani za náležitého úsilí nepodaří za sebe substituci zajistit, je možné považovat omluvu z jednání za důvodnou (viz bod 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 151/2018-24, a v něm citovanou judikaturu).

Po zástupci žalobce lze spravedlivě požadovat, aby vysvětlil a prokázal, z jakých konkrétních důvodů nebylo možné zastupování klienta vyřešit prostřednictvím substituce, případně jiným způsobem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8 As 107/2013-46). V žádosti o odročení jednání ze dne 13. 3. 2019 zástupce žalobce neuvedl nic o tom, zda se pokusil za sebe substituci zajistit. Teprve v podání, které bylo učiněno v pátek 15. 3. 2019 ve večerních hodinách, zmocněnec doplnil, že se mu nepodařilo substituci zajistit, aniž ovšem jakkoli vysvětlil, jaké kroky za tím účelem učinil a svá tvrzení prokázal. Doplnění důvodů omluvy v podání ze dne 15. 3. 2019 nelze bez dalšího vysvětlení považovat ani za včasné. Pokud zástupce žalobce tvrdí, že žalobce nesouhlasil se substitucí, pak je třeba zopakovat, že za dané situace měl žalobce poučit o možnosti řešit situaci substitucí nebo volbou jiného advokáta, nebyl-li schopen zajistit substituci na dříve nařízené jednání. Zmocněnec navíc netvrdil a nedoložil, že by se substitucí nesouhlasil žádný z jeho klientů. Z plné moci, kterou zmocněnec předložil spolu s podáním ze dne 13. 3. 2019, se nadto podává, že žalobce v okamžiku udělení zmocnění, kdy jeho zmocněnec věděl o kolizi s nařízeným jednáním, výslovně vyjádřil souhlas s tím, aby si zvolený zmocněnec za sebe ustanovil zástupce. V tomto kontextu nelze zmínku o tom, že žalobce chce mít u všech úkonů přítomnu osobu svého zmocněnce a realizovat tak právo na právní pomoc, vykládat jako nesouhlas žalobce se substitucí. Nesouhlas se substitucí pak nebyl v kontextu udělené plné moci přesvědčivě vysvětlen a doložen ani v podání ze dne 15. 3. 2019. Nebylo též odůvodněno, proč advokát, jemuž musela být právní úprava i judikatura ohledně náležitostí omluvy známa, tyto skutečnosti neuvedl dříve, aby bylo možné doplnění důvodů považovat za včasné. Ani vyrozumění o bližší nespecifikovaném onemocnění zmocněnce (advokáta), které nebylo doloženo, nemůže být samo o sobě dostatečným důvodem pro odročení ústního jednání. Je třeba znovu zdůraznit, že omluva dle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být učiněna neodkladně, opřena o důležitý důvod a uváděný důvod musí být prokázán, přičemž odpovědnost za předložení přesvědčivých důkazů leží primárně na obviněném, resp. jeho zmocněnci (viz např. rozsudky č. j. 6 As 25/2013-23 nebo č. j. 6 As 215/2014-25). Podání ze dne 15. 3. 2019 neposkytuje dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně objektivně znemožňovaly zástupci žalobce účast na nařízeném úkonu, ani že omluva z tohoto důvodu nemohla být učiněna dříve. Zmocněnec neuvedl konkrétní charakter onemocnění ani z něj plynoucí způsob léčby, jeho počátek ani předpokládanou dobu trvání, přičemž důvod omluvy (a to ani následně) nedoložil. Ani omluvu ze zdravotních důvodů tedy nelze považovat za náležitou (k tomu viz rozsudek ze dne 28. 4. 2020, 1 As 427/2018-29). Pokud správní orgán neshledal důvod k odročení jednání na základě podání ze dne 15. 3. 2019, neměl povinnost o tom zmocněnce, který byl navíc osobou práva znalou, vyrozumět, ani jej vyzývat k doplnění důvodů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26). Žalobce byl již v předvolání k jednání upozorněn, že k akceptaci omluvy nedochází automaticky. Správní orgán pro to ostatně neměl ani časový prostor, jestliže podání bylo učiněno v pátek ve večerních hodinách a ústní jednání bylo nařízeno na pondělí v 9:00 hodin. Pokud žalobce poukazuje na to, že se omluvila též jedna ze svědkyň, nelze přehlédnout, že správní orgán zmocněnce žalobce informoval o tom, že omluvu zaslanou dne 13. 3. 2019 neakceptoval, dříve, než obdržel omluvu této svědkyně. Navíc k jednání byla předvolána další svědkyně, kterou by bylo nutné těsně před nařízeným jednáním opakovaně předvolat na jiný termín. Nebylo přitom vyloučeno, že skutkový stav bude dostatečně prokázán výsledkem jedné ze svědkyň. Odročení jednání a s tím spojená nutnost nového předvolání na základě omluvy

zmocněnce obviněného, kterou nebylo možné považovat za náležitou, učiněné krátce před nařízeným jednáním, odporuje zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení (§ 6 odst. 1 správního řádu), které je vedeno ve veřejném zájmu, dotýká se práv dalších osob (předvolaných svědků) a ztěžuje efektivní výkon veřejné správy. Ačkoli žalobce tvrdí, že do té doby vždy včas reagoval na každý úkon městského úřadu, nelze s tím zcela souhlasit, jestliže se zasláním omluvy z prvního nařízeného jednání otálel více než deset dnů, kdy ve vztahu k první omluvě tehdy nezastoupeného žalobce byl správní orgán benevolentní, přičemž k udělení plné moci advokátu, jemuž v účasti na jednání bránila kolize s jiným dříve nařízeným jednáním, přistoupil krátce před novým termínem jednání, o němž byl s dostatečným časovým předstihem informován. Lze uzavřít, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech (včetně práva klást otázky svědkyni) nezákonným postupem městského úřadu, jestliže městský úřad nevyhodnotil omluvu jako náležitou a nepřistoupil k opakovanému odročení jednání. Dále je třeba uvést, že žalobce netvrdil žádné důvody, které by mu bránily se osobně jednání zúčastnit. Argumentuje-li žalobce rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2016, č. j. 33 A 23/2015-44, soud podotýká, že jednak není obecně judikaturou ostatních krajských soudů vázán, jednak je třeba vždy vycházet z konkrétních okolností případu. Ve věci řešené Krajským soudem v Brně šlo o odlišnou situaci, kdy krajský soud řešil otázku včasnosti první omluvy z ústního jednání obviněného z přestupku, který nebyl zastoupen právním zástupcem a současně se den před konáním ústního jednání z důvodu zhoršení svého zdravotního stavu dostavil na vyšetření k lékaři, který mu prodloužil pracovní neschopnost, a v den vyšetření zaslal správnímu orgánu omluvu, která byla doručena následujícího dne po termínu jednání. V nyní posuzovaném případě nešlo o první omluvu (ta byla městským úřadem akceptována, byť nebyla učiněna bezodkladně), přičemž i k pořadí omluvy je třeba přihlídnout (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99), na což poukázal i Krajský soud v Brně v odkazovaném rozsudku. Zejména je třeba zdůraznit, že důvodem nepřijetí omluvy nebyla její opožděnost, ale nedostatečný důvod, o čemž byl zmocněnec žalobce před jednáním informován. Omluvu navíc učinil právní zástupce, přičemž samotnému žalobci v osobní účasti na jednání nic nebránilo. Odkaz na rozsudek Krajského soudu v Brně proto soud nepovažuje za příléhavý na danou věc, na rozdíl od výše citované judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.

31. Soud nepochybně, že čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vztahuje na řízení o přestupku (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 151/2018-24, „*osobní účast na ústním jednání o přestupku je právem, které může obviněný z přestupku realizovat, a to i skrze svého zástupce. Výkon tohoto práva předpokládá určitý stupeň součinnosti správního orgánu a osob, které se jednání účastní. Správní orgán musí dostát své povinnosti řádně obviněného předvolat, vyvinout úsilí k zajištění přítomnosti případných svědků apod. Na druhou stranu obviněný z přestupku, případně jeho zástupce, je povinen vynaložit náležité úsilí, aby ústní jednání mohlo úspěšně proběhnout. Pro případ okolností, které účast obviněného či zástupce vylučují, zákon ukládá povinnost náležité omluvy, přičemž o náležitou omluvu se jedná, jde-li o omluvu bezodkladnou, posuzuje se rovněž důležitost důvodu jejího uplatnění a v rámci objektivních možností doložení důvodu omluvy.*“ Rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, na který poukázal žalobce, vyplývá, že věc lze projednat v nepřítomnosti obviněného, jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky (dříve § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, nyní § 80

odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky). Tak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě.

32. Pokud žalobce uvádí, že v důsledku konání jednání v jeho nepřítomnosti neměl možnost vyjádřit své stanovisko, vyjádřit se k důkazům a navrhnout důkazy, které považuje za zásadní, je třeba konstatovat, že povinností správních orgánů je umožnit žalobci realizaci jeho práv, přičemž je na žalobci a jeho zmocněnci, zda a jakým způsobem budou práva realizovat. Jestliže žalobce, který byl k jednání předvolán s dostatečným předstihem, ani jeho zmocněnec se bez náležité omluvy k jednání nedostavili, jde tato skutečnost k tíži žalobce. To platí i o právu klást svědkům otázky, neboť žalobce měl možnost se k nařízenému jednání dostavit a využít tohoto práva. Žalobce byl přitom o procesních právech správním orgánem poučen spolu s prvním předvoláním k jednání, následně byl navíc v řízení zastoupen osobou práva znalou. Současně je třeba uvést, že žalobci nic nebránilo vyjádřit se k věci a k podkladům pro rozhodnutí písemně a navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení. Žalobce však, a to ani v odvolání a ostatně ani v žalobě konkrétní důkazy nenavrl a ani nepředestřel žádná skutková tvrzení, která by měla být prokazována. Konáním jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce nemohlo být porušeno ani právo žalobce vyjádřit se k podkladům dle § 36 odst. 3 správního řádu. Podle § 36 odst. 3 věta před středníkem nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V projednávané věci byl žalobce dne 23. 1. 2019 nahlédnout do spisu a byla mu pořízena jeho kopie. V prvním předvolání k jednání byl žalobce poučen o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Městský úřad současně stanovil žalobci lhůtu 5 pracovních dnů ode dne konání ústního jednání k seznámení se s podklady a vyjádření k nim. Žalobce byl upozorněn, že bude-li mít městský úřad po jednání shromážděny podklady pro rozhodnutí, bude vydáno rozhodnutí, aniž by byl žalobce znovu vyrozuměn dle § 36 odst. 3 správního řádu. V oznámení změny termínu ústního jednání, které bylo žalobci doručeno dne 1. 3. 2019, byl žalobce upozorněn, že pokud se k jednání a výslechu svědků nedostaví, může se s výpověďmi svědků a ostatními podklady pro vydání rozhodnutí seznámit do 5 pracovních dnů od konání ústního jednání; pokud se žalobce nedostaví k seznámení s podklady, městský úřad řízení ukončí vydáním rozhodnutí. Žalobce tedy věděl, že pokud se ústního jednání dne 18. 3. 2019 nezúčastní, bude se moci s podklady seznámit a vyjádřit se k nim do pondělí 25. 3. 2019. Tohoto práva však nevyužil. Až dne 27. 3. 2019 zmocněnec žalobce požádal o zaslání podkladů, které byly doplněny po nahlížení do spisu žalobcem, které mu byly obratem zaslány a byly doručeny zmocněnci žalobce dne 31. 3. 2019, tedy 17 dní před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Žalobce tak měl dostatek času vyjádřit se k provedenému výslechu svědkyně. Žalobce nenamítá, že by snad na základě sdělení o stavu řízení (po lhůtě stanovené k seznámení s podklady, v jejímž průběhu byl zcela pasivní) nabyt dojmu, že bude před vydáním rozhodnutí informován o dalším procesním postupu, a proto s využitím práva vyčkával. Ani v takovém případě by však nešlo o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť prvostupňové a odvolací řízení tvoří jeden celek, přičemž žalobce, jemuž byly veškeré podklady městským úřadem poskytnuty, a byl s nimi tedy seznámen, se mohl k těmto podkladům vyjádřit v rámci odvolání. Soud s ohledem na výše uvedené neshledal důvodnou námitku žalobce, že mu bylo nezákonným postupem správních orgánů upřeno právo vyjádřit se k věci, navrhnout důkazy či právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobce, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v odvolacím řízení. Žalovaný

nebyl v posuzovaném případě povinen postupovat před vydáním napadeného rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť v odvolacím řízení nedoplňoval žádné nové podklady pro rozhodnutí. To plyne z § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a odpovídá to též smyslu a účelu § 36 odst. 3 správního řádu. Soud poznamenává, že podkladem pro rozhodnutí není stanovisko prvostupňového správního orgánu k podanému odvolání. Všechny podklady byly žalobci známy již před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Námitky jsou proto nedůvodné.

33. Soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v tom, že nebylo dostatečně odůvodněno naplnění materiální stránky přestupku. Jak opakovaně konstatoval Nejvyšší správní soud, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. rozsudek ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a není vyloučeno, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Žalovaný na straně pět a šest napadeného rozhodnutí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, konstatoval, že materiální stránku přestupku je třeba spatřovat v porušení či ohrožení zájmu společnosti. Úprava nejvyšší dovolené rychlosti v zákoně o silničním provozu chrání zájem společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Poukázal na to, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bývá častou příčinou dopravních nehod s těžkými následky. Na frekventované komunikaci I. třídy v obci, kde se žalobce přestupku dopustil, je dodržování nejvyšší dovolené rychlosti pro bezpečnost provozu nezbytné. Z toho je zřejmé, jak žalovaný posoudil naplnění materiální stránky přestupku. S jeho odůvodněním se soud ztotožnil.
34. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Z uvedeného vyplývá, že přestupek je tvořen kombinací formálních a materiálních znaků. Materiální znak přestupku je jeho společenská nebezpečnost, ohrožení či porušení zájmu společnosti. Má-li být konkrétní jednání označeno jako přestupek, musí být naplněny zároveň jak materiální, tak i formální znaky přestupku. Z judikatury správních soudů vyplývá, že přestupkem je takové jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2017 č. j. 10 As 305/2016-46, *„skutečnost, že určité typové jednání je označeno za přestupek (formální stránka), neznamena se stoprocentní jistotou, že konkrétní jednání řidiče, které stanovené formální znaky naplní, bude alespoň nepatrně ohrožující (materiální stránka). Znamená ale, že ve většině případů tomu tak bude, ledaže by tu byly zvláštní okolnosti, které vylučují možnost jen sebemenšího ohrožení chráněného zájmu.“* Nejvyšší správní soud též opakovaně uvádí, že *„překročení stanovené rychlosti za konkrétních okolností v určitém konkrétním případě nenaplní materiální stránku přestupku proti bezpečnosti silničního provozu na pozemních komunikacích pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V obvyklých případech, kdy významné mimořádné okolnosti vylučující společenskou škodlivost neexistují, jednání naplňující formální znaky přestupku stanovené zákonem, naplňuje i materiální stránku přestupku“* (viz bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2020, a v něm uvedené rozsudky ze dne

21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017-36, a ze dne 8. 12. 2016, č. j. 5 As 206/2016-37). V posuzované věci žalobce žádné mimořádné okolnosti netvrdí a neplynou ani z obsahu spisu. Dle soudu je v dané věci nepochybné, že došlo k naplnění materiálního znaku přestupku, tj. společenské nebezpečnosti jednání žalobce. Zákon o silničním provozu stanoví maximální povolenou rychlost v obci, čímž chrání bezpečnost a zdraví obyvatel pohybujících se po komunikacích či v jejich blízkosti uvnitř obce. Překročením této rychlosti je porušen chráněný zájem, neboť při vyšší rychlosti než je 50 km/h není řidič schopen ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané vyšší koncentrací silničního provozu v obci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017-36). Rychlost vozidla má přitom podstatný vliv na následky případné dopravní nehody. Vyšší rychlost například podstatně zvyšuje riziko usmrcení chodce. Pokud žalobce překročil rychlost v obci o více než 60 km/h, jde o natolik riskantní počínání, které dosahuje vysoké míry možného ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Námitka žalobce není důvodná.

35. Nedůvodná je rovněž námitka, že správní orgány nezjišťovaly, zda byla nstržm. Pažoutová odborně způsobilá k měření. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, ve kterém je uvedeno, že „[v] souvislosti s tím Nejvyšší správní soud považuje za vhodné pro průběh dalšího řízení ve věci před správními orgány konstatovat, že nepovažuje za rozhodné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání měřicího přístroje PolCam nějakým způsobem školeni. Podstatné je, zda přístroj použili v souladu s návodem k jeho obsluze, tedy zda dodrželi všechna v něm stanovená pravidla pro správné měření rychlosti. K prokázání technické způsobilosti použitého měřicího přístroje pak dle Nejvyššího správního soudu plně postačuje ve správním spise založená kopie již zmíněného ověřovacího listu č. 253/9 vystaveného dne 13. 11. 2009.“ (srov. též obdobné závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 As 7/2018-24). O postupu policistky při měření rychlosti nevznikly důvodné pochybnosti. Lze dodat, že judikatura správních soudů neshledává důvodné ani námitky, že bylo měřicí zařízení užito v rozporu s návodem k obsluze, což ostatně ani žalobce netvrdí. Důsledky nedodržení návodu měřicího zařízení se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, v němž mimo jiné uvedl: „Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřicí zařízení Ramer 10 C: Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51) Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“ Shodné závěry Nejvyšší správní soud vztáhl i na měření rychlosti pomocí zařízení AD9. V rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, Nejvyšší správní soud ve vztahu k měřicímu zařízení AD9C konstatoval, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze. Rozsudkem ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015-43, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 8. 2015, č. j. 10 A 77/2015-30, a potvrdil názor krajského soudu, který uvedl, že „jestliže není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není. Z toho vyplývá, že pokud by

došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se pak objevila zpráva po chybě měření.“ Ze správního spisu vyplývá, že bylo měřeno radarovým měřičem AD9 C výrobce RAMET C.H.M. a.s. Kunovice, výrobní číslo 05/0139, namontovaném na vozidle Škoda Fabia combi, jenž byl dne 9. 8. 2018 podroben ověření, kdy o tomto byl vydán téhož dne ověřovací list č. 160/18, přičemž provedené zkoušky prokázaly, že silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti. Silniční radarový rychloměr AD9 C byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo možné jej používat k měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximálně dovolené rychlosti, kdy doba platnosti ověření rychloměru končila dne 8. 8. 2019. Ze záznamu o přestupku plyne, že měření bylo provedeno v automatizovaném režimu. V projednávané věci tedy měření proběhlo technicky způsobilým ověřeným zařízením a jeho výsledek je řádně zaznamenán na fotografii, která je součástí správního spisu. Soud neshledal důvod se od výše uvedených závěrů judikatury odchýlit. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by vyvolávaly pochybnosti o správnosti měření, resp. o tom, zda bylo zařízení použito v souladu s návodem k obsluze.

36. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, neboť nezjišťovaly, zda vozidlo nemohla v době měření rychlosti řídit jiná osoba.
37. Správní orgány jsou ve smyslu § 3 správního řádu povinny v řízení zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v takovém rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí ve věci samé, tj. o přestupku (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, a ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Obviněný z přestupku není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení ani o nich nabízet správnímu orgánu důkazy, „*využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného domyslel všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal*“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 126/2011-68). V citovaném usnesení též Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení*“.
38. V projednávané věci správní orgány opatřily dostatek podkladů, na jejichž základě zjistily skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti, v situaci, kdy žalobce ve správním řízení a ani následně v žalobě nepředestřel žádnou konkrétní alternativní verzi, která by mohla skutkové závěry relevantně zpochybnit a kterou by bylo nutné (a ostatně i možné) prověřit. Správní orgány vycházely ze záznamu o přestupku, jehož součástí je fotografie z měřicího zařízení, oznámení o přestupku, ověřovacího listu a výsledku zasahující policistky. Soud se ztotožňuje se správními orgány, že správní spis obsahuje dostatečné podklady, z nichž lze mít bez důvodných pochybností za prokázané, že žalobce řídil vozidlo v době měření. Na fotografii, na které je zaznamenán čas, je zachyceno vozidlo žalobce, které bylo po cca 2,5 minutách zastaveno svědkyní na místě vzdáleném cca 3 km od místa měření, na přehledném úseku, kde je vozidlo vidět na velkou vzdálenost, a zjištěna totožnost řidiče, kdy tento časový odstup logicky odpovídá ujeté vzdálenosti a zastavování vozidla. Jeví se též zcela nepravděpodobné, že by žalobce po zastavení policisty poté, kdy byl seznámen s tím, co je mu kladeno za vinu, na svou obranu neuvedl

skutečnost, že v daném úseku došlo k zastavení vozidla a výměně řidiče. Sám žalobce ve správním řízení ani v žalobě nepředložil žádná konkrétní tvrzení o tom, jak se věci sebehly, která by bylo možné prověřit. Pouze vytýkal správním orgánům, že nezkoumaly, zda od místa měření do místa zastavení hlídkou policie z vozidla nevystoupila jiná osoba, která vozidlo v době měření mohla řídit, přičemž vozidlo nebylo celé tři kilometry sledováno. Namítal tedy pouze nevyvrácení hypotetické možnosti, že by vozidlo řídil někdo jiný. Netvrdil, že vozidlo na konkrétním místě v úseku mezi měřením a kontrolou zastavilo, došlo k výměně řidičů a z jakého důvodu, a neoznačil žádný důkaz, který by byl s to zpochybnit, že vozidlo v době měření rychlosti řídil žalobce. Správní orgány vzhledem k neexistenci důvodných pochybností o zjištěném skutkovém stavu neměly důvod provádět další dokazování a nebyl dán ani důvod k zastavení řízení pro neprokázání přestupku. Odlišné skutkové verze, které by bylo na místě prověřit, respektive důkazy, jimiž by tak bylo možné učinit, se zde rozumně nenabízely. Správní orgány jsou povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nejsou však povinny vést dokazování k vyvrácení zcela nepravděpodobných hypotetických verzí, které nejsou konkrétně tvrzeny. Objasnění rozhodujících okolností přestupkového jednání žalobce bylo dostatečné na základě existujících důkazů. Námitky žalobce tak nejsou důvodné.

39. K námitce, že správní orgány porušily § 4 odst. 1 správního řádu, soud konstatuje, že ji nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtky (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů, které soud neshledal důvodnými, podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí, a soud se jím nemůže věcně zabývat. Soud tak pouze na okraj obecně konstatuje, že porušení této základní zásady neshledal.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

40. S ohledem na vše výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobní body důvodnými a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně